

Waarom mannen nooit goed genoeg zijn

Wat vrouwen echt willen

De emancipatie van de vrouw is voltooid en die van de man begint op stoom te komen. Zij verwierf maatschappelijke status, hij ontdekte zijn zachte kanten.

Toch schiet het niet op met die lang gekoesterde gelijkheid der seksen.

Integendeel. We begrijpen elkaar slechter dan ooit tevoren. Hoe dat kan?

It's the brain, stupid. DOOR BART VAN OOSTERHOUT ILLUSTRATIES TAMMO SCHURINGA

De meeste mannen hebben er geen idee van wat vrouwen willen. En omdat ze in het duister tasten, gaan ze van alles proberen. Ik ken een man die zijn vrouw iedere dag naar het werk brengt, omdat hij denkt dat hij haar daar gelukkig mee maakt. Maar dat helpt natuurlijk niet. Ja, ze vindt het natuurlijk wel fijn om weggebracht te worden, maar op de lange duur wordt ze er niet gelukkig van. Die vrouw wil heel wat anders, en mannen begrijpen absoluut niet wat dat is.' Psycholoog Henk Noort (42) neemt een slok van zijn bier en steekt nog maar eens een Bastos op. De auteur van *Vrouwen willen maar één ding* is geen moderne metroman, zoveel moge duidelijk zijn. Voor hem geen kopjes thee, strakke kleren en kekke gymmen, maar koffie, bier en degelijke herenmode. Het is alsof hij het belangrijkste punt van zijn boek wil illustreren: vrouwen zitten niet te wachten op mannen met kapsels, ze willen begrepen worden. Noort vroeg zeventienhonderd Nederlandse mannen en vrouwen in de leeftijd van 20 tot 45 jaar naar hun wensen ten aanzien van hun partner en hun relatie en naar de mate waarin die wensen overeenkomen met de werkelijkheid. Dat leverde een schat aan informatie op. De eerste resultaten daarvan legde hij vast in het boek *Vrouwen willen maar één ding*, dat deze week verschijnt. Het boek is vooral geschreven voor mannen die net als de auteur worstelen met de vraag: wat wil de vrouw? Dezelfde vraag die Sigmund Freud zichzelf vertwijfeld stelde na dertig jaar onafgebroken onderzoek naar de vrouwelijke psyche.

Volslagen vreemden

Vrouwen zelf zijn bepaald niet eensgezind in het antwoord op die vraag. Het is in ieder geval niet: Brad

Pitt. Of Tom Cruise. Noort kwam tot de conclusie dat de vrouwelijke psyche in zeven typen kan worden verdeeld en dat elk van deze typen andere eisen stelt aan haar partner (zie inzetjes). Maar hij vond ook al snel een gemeenschappelijke noemer: 'Op maatschappelijk vlak mag de gelijkheid tussen mannen en vrouwen toegenomen zijn, op psychologisch vlak blijven ze volslagen vreemden voor elkaar. De meeste ondervraagden onderschrijven die stelling ook.' Een van de meest opvallende uitkomsten van het onderzoek is het grote ongenoegen van vrouwen over hun relatie. Hun ideaalbeeld wijkt sterk af van de werkelijkheid. Veel sterker in ieder geval dan bij mannen. Vrouwen zijn niet alleen ontevreden over de taakverdeling in het huishouden, maar ook over het gebrek aan passie en inspiratie in hun relatie. Zelfs de seksuele bevrediging die ze eruit halen, is ver beneden hun verwachtingen. Maar daar hoort wel een kanttekening bij, zegt Noort. 'Als je doorvraagt, blijkt dat al die ongenoegens in feite *dissatisfiers* zijn. Dat

wil zeggen dat je ze wel als eerste noemt, maar dat een betere taakverdeling en meer seks niet tot grote tevredenheid leiden. Het is net als met je salaris, iedereen vindt dat hij te weinig verdient, maar als je er vijf procent bij krijgt, word je daar toch niet gelukkiger van.'

Maar hij vond ook een categorie van ongenoegens waar dat niet voor geldt: 'Vrouwen worden echt ongelukkig van het gebrek aan begrip en inlevingsvermogen dat ze van hun partner krijgen. Als er een ideale man bestaat, dan heeft die in *ieder* geval als eigenschap dat hij invoelend is. De verklaring is dat vrouwen zelf gewend zijn zich voortdurend in de wensen van anderen te verplaatsen, niet alleen in hun relatie, maar bijvoorbeeld ook op de werkvloer. Ze zijn daar zo bedreven in dat ze hun eigen gevoelens ervoor opzij zetten, en dat ze moeite hebben met het onder woorden brengen van hun eigen verlangens. Ze voelen heel sterk aan dat ze voor hun empathie weinig tot niets terugkrijgen.'

De psychologische ongelijkheid tussen de seksen die Noort uit zijn onderzoek destilleerde, is bepaald niet nieuw. De psychologen Susie Orbach en Luise Eichenbaum beschreven haar al in de jaren tachtig in hun boek *What women want*. De verklaring zochten zij, net als Noort nu doet, in de evolutionaire ontwikkeling van de vrouwelijke psyche: 'De sterk ontwikkelde empathie van vrouwen stelt mannen in staat emotioneel kind te blijven; het estafettestokje van de vrouwelijke zorgzaamheid wordt van generatie op generatie doorgegeven. Voor mannen staat zorgzaamheid hoog op de lijst van eigenschappen die ze in een partner zoeken. Bij vrouwen niet. Zij weten intuïtief dat ze er afscheid van moeten nemen als ze eenmaal het ouderlijk huis verlaten, omdat ze zelf die rol op zich moeten gaan nemen.'

De reden dat het grote ongenoegen van vrouwen juist nu zo sterk gevoeld wordt, zou wel eens gelegen kunnen zijn in de valse hoop van de maatschappelijke gelijkheid, die de afgelopen dertig jaar gevoed werd door het feminisme. Noort: 'De feministische mythe dat de gelijkheid tussen mannen en vrouwen vanzelf zou volgen als je de maatschappelijke kansen maar gelijktrekt, kan echt in de prullenmand.'

Vrouwelijke waarden

Die gelijkheid der seksen was een van de grote utopieën van de jaren zestig. De heersende feministische theorieën wilden dat vrouwelijkheid en mannelijk-

heid zuiver maatschappelijke constructies waren. Onze rolbevestigende opvoeding en vrouwonderdrukkende maatschappelijke instituties hielden een schrijnende ongelijkheid in stand. Er werd een omvangrijk program in gang gezet om deze ongelijkheid teniet te doen. In 1975 werd de Emancipatieraad opgericht met als expliciete doelstelling 'de feminisering van de macho maatschappij'. Er kwam een abortuswet. Een recht op deeltijdarbeid. Gesubsidieerde kinderopvang. Overheidsbeleid werd seksenueutraal. Het kostwinnersmodel maakte plaats voor het combinatiemodel. De arbeidsparticipatie van vrouwen steeg in een kwart eeuw van 30 naar 55 procent. Vrouwen stroomden massaal het hoger onderwijs in en zijn bij sommige studierichtingen nu in de meerderheid. Ze braken door in vrijwel alle traditioneel mannelijke beroepsgroepen en beginnen in sommige sectoren – de marketing en de journalistiek – zelfs dominant te worden. En hoewel in de top de ongelijkheid weliswaar nog steeds een feit is, denkt minister De Geus, die emancipatiezaken in zijn portefeuille heeft, dat het een kwestie van tijd zal zijn voor ook die laatste barrières geslecht zijn. Reden genoeg om de portefeuille Emancipatiezaken in een volgend kabinet maar helemaal af te schaffen, vond hij. 'De emancipatie van de vrouw, althans die van de autochtone vrouw in Nederland, is voltooid.'

En misschien zit daar wel wat in. Want of het nu ging om het overheidsbeleid, het onderwijs of de privésfeer, overal hebben vrouwelijke waarden de afgelopen jaren de overhand gekregen. Zelfs in het bedrijfsleven. Macho ceo's vielen in de jaren negentig een voor een van hun voetstuk. In assessments maakte het IQ, die meetlat van typisch mannelijke vaardigheden als ruimtelijk inzicht, plaats voor het vrouwvriendelijke emotionele quotiënt EQ. En op universiteiten kregen grappen over mannen de overhand: 'Wat is de definitie van een man? Een systeem om een penis in leven te houden.' Het dieptepunt voor de mannencultuur was waarschijnlijk de geboorte van een muizenbaby uit twee moeders. Gevolgd door een studie van de Britse hoogleraar genetica Steve Jones, getiteld *De man, het zwakke geslacht*. Daarin stelde deze onomstotelijk vast dat de man gedoemd was te verdwijnen, nu zijn rol dankzij moderne reproductieve technieken evolutionair is uitgespeeld. Enkele mannen zouden volstaan om het

voortbestaan van de mensheid te garanderen, zei Jones. Waarop hij talloze e-mails ontving van mannen die zich als vrijwilliger aanmeldten om deze heldenrol te vervullen.

Mannen in verwarring

De feminisering van de maatschappij liet vele mannen in verwarring achter. In Amerika leidde de publicatie van het immens populaire boek *Iron John* tot een hausse aan mannenclubs die in navolging van de auteur, Robert Bly, op zoek gingen naar hun mannelijke kern. In Europa omarmden mannen het concept van 'de nieuwe man', later omgedoopt tot de 'metro-man' (rolmodel David Beckham). Massaal zetten mannen zich de afgelopen vijftien jaar aan het koken, winkelen, sporten en scrubben. Schuld bewust pufden ze mee met hun vrouwen op zwangerschapsyoga. Maar de beweging, als het dat ooit was, stierf een zachte dood toen mannen merkten dat hun zelfopgelegde vrouwelijkheid bij de andere sekse in het geheel niet aansloeg. 'Niet overtuigend', oordeelde een glossy vrouwen tijdschrift. 'Geef ons maar mannen met gevoel en laat dat kapsel maar zitten.'

Dat mannen enigszins doorschoten in de ophemeling van vrouwelijke waarden, vond zelfs de voormalig voorzitter van de Emancipatieraad Greetje den Ouden-Dekkers. In 1997, ter gelegenheid van de opheffing van dat roemrijke instituut, verzuchtte ze: 'Alle kwaad werd aan de man toegeschreven. Er werd verschrikkelijk aangeschopt tegen de mannelijke dominantie. Het werd tijd onder ogen te zien dat de vrouwen zich ook wel erg gewillig hadden aangepast aan de masculiene maatschappij, dat zij die ook zelf mee hadden vormgegeven.'

Tot zover de theorie. Want ondanks alle inspanningen is er van de gelijkheid der seksen nog maar bitter weinig te bespeuren. Na 25 jaar experimenteren met veranderende sekserollen, dringt langzaam het besef door dat er tussen vrouwen en mannen een onoverbrugbare kloof blijft bestaan. Dat is niet zozeer merkbaar in het publieke domein, maar des te meer in de privé-sfeer. Als het waar is dat de seksen naar elkaar toe groeien, zou je verwachten dat relaties harmonieuzer worden. Niets is echter minder waar. Nog nooit was het aantal echtscheidingen zo hoog. In de grote steden bedraagt het percentage mislukte huwelijken dertig. Nederland telt inmiddels een half miljoen een-

oudergezinnen, twintig procent meer dan een decennium geleden. En het aantal alleenstaanden steeg in de afgelopen tien jaar volgens het CBS met dertien procent tot 2,5 miljoen. Die groei zit vooral in de groep mannen en vrouwen tussen de dertig en vijftig jaar. 'Er wordt van uitgegaan dat in 2020 een kwart van alle vrouwen in het Westen permanent alleen door het leven zal gaan', aldus het echtpaar Allan en Barbara Pease in hun boek *Waarom mannen niet luisteren en vrouwen niet kunnen kaartlezen*. 'Dit is volkomen in tegenspraak met onze menselijke basisbehoeften en ons biologisch systeem. Hedendaagse vrouwen zijn overwerkt, prikkelbaar en worden steeds eenzaam. Mannen geloven dat vrouwen van hen verlangen dat ze vrouwelijker worden. Wij zijn allemaal in de war.'

Hoezeer de seksen in de war zijn geraakt over hun nieuwe rol, blijkt wel uit de immense stroom aan Amerikaanse zelfhulp-literatuur waarin sekseverschillen centraal staan. Het boek *Je begrijpt me gewoon niet* uit 1990 van de Amerikaanse linguïste Deborah Tannen was een van de eerste uit een lange reeks. Tannen concentreerde zich nog vooral op verschillen in het taalgebruik van mannen en vrouwen, waar ze jaren onderzoek naar deed. Maar in *Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus*, de internationale bestseller van John Gray uit 1992, en ook in de recente populaire boeken van Allan en Barbara Pease (*Waarom mannen niet luisteren en vrouwen niet kunnen kaartlezen*) staat de gehele psyche van mannen en vrouwen centraal. De strekking van al die boeken is ongeveer gelijk: mannen en vrouwen komen van een andere planeet, daar kun je beter mee leren leven dan te proberen het te veranderen.

Over die zelfhulpboeken wordt in de Nederlandse pers erg schamper gedaan ('Ik zou liever schoenen kopen', schreef een recensent van *de Volkskrant* over *Waarom mannen liegen en vrouwen altijd schoenen kopen*, het laatste boek van het echtpaar Pease). Maar dat is niet terecht. Het grootste bezwaar er tegen is misschien wel dat deze boeken uitsluitend door vrouwen gelezen worden. Met als resultaat dat vrouwen nog bedrevener zijn geraakt in het bepraten van hun relatie en dat de kloof tussen de seksen er alleen maar door toeneemt. Maar het centrale uitgangspunt van

→ die boeken slaat de spijker op zijn kop: er bestaat een oeroud, wezenlijk verschil tussen de mannelijke en vrouwelijke psyche, en dat valt niet weg te poetsen met twintig jaar emancipatiebeleid.

Vrouwen- en mannenbreinen

Het besef dat sekserollen – anders dan het feminisme ons wilde doen geloven – niet enkel te verklaren zijn uit culturele en maatschappelijke verschillen, ontstond waarschijnlijk toen de feministen van de jaren zestig en zeventig eindelijk aan kinderen toekwamen. Want kinderen, zelfs die van de meest verstokte feminist, laten zich nu eenmaal niet in politiek correcte gedragspatronen stoppen. Je kunt jongens poppen geven en meisjes auto's, maar zoals Simon Baron-Cohen, hoogleraar psychologie en psychiatrie aan de universiteit van Cambridge, zegt: 'Je kunt je autootjes ook met een flesje in bed stoppen, en poppen laten zich moeiteloos opknopen aan een boomtak.' Dat inzicht, dat het experiment met 'corrigerende' opvoedingsmethoden gedoemd was te mislukken, gaf vanaf het begin van de jaren negentig ruimte aan wetenschappers die meenden dat vrouwen- en mannenbreinen heel anders in elkaar zitten.

De eerste reacties kwamen uit de hoek van evolutionair psychologen, die menen dat ons sekspecifieke gedrag een product is van verschillende stadia in de evolutie van de mens. In *Vrouwen willen maar één ding* beschrijft Henk Noort die stadia in detail. Zo zou een belangrijke basis voor de sekseongelijkheid zijn gelegd in het tijdperk van de Australopithecus, tussen vier en twee miljoen jaar geleden. De vrouwen bij deze menselijke voorouder waren naar schatting twee keer zo klein als de mannen. Lang nadenken over de vraag wie op jacht gaat en wie de plantjes verzamelt en thuis de boel op orde houdt, is in zo'n geval overbodig. De grotere sociale vaardigheden van vrou-

wen zouden zijn ontstaan door het samen optrekken met andere vrouwen, in afwachting van de terugkeer van de jagende mannen. Het empathisch vermogen van de vrouw kreeg volgens Noort een sterke impuls na de opkomst van sterk hiërarchische, patriarchale culturen vanaf drieduizend voor Christus. De fysieke ongelijkheid werd geformaliseerd in regels die voorschreven dat de vrouw dienstbaar moest zijn aan haar echtgenoot en het gezin. Meisjes werden vanaf die tijd opgevoed met het idee dat zij er waren om de noden van anderen te ledigen. En in zo'n dienstbare rol loont het de moeite om erachter te komen hoe de ander denkt. Ook de veronderstelde kuisheid van vrouwen zou in die periode ontstaan zijn: het spaarzaam verlenen van seksuele gunsten was een van de

weinig machtsmiddelen die vrouwen overhielden. Het nadeel van de evolutionaire psychologie is dat er zoveel hiaten zitten in onze kennis over de vroegste geschiedenis van de mens. Daardoor blijven veel theorieën steken in giswerk. Dat Homo Erectus-mannen die terugkeerden van de jacht slechts vermoed in het vuur konden staren, is nog wel aannemelijk. Maar dat zulks verklaart waarom mannen nu nog steeds op zondag voor de televisie zitten zonder een stom woord uit te brengen, zoals Noort vermoedt, is wel erg kort door de bocht. Het hele betoog van de evolutionair psychologen wordt dan ook steeds vaker gereduceerd tot 'mannen zijn jagers, vrouwen zijn verzamelaars'.

Academische zelfmoord

Veel eenvoudiger dan het gissen naar evolutionaire invloeden, is om het resultaat van die invloeden te bestuderen. Want het is heel goed denkbaar dat miljoenen jaren van evolutie een genetische verandering teweeg hebben gebracht, die de sekseverschillen voorgoed in ons brein verankerden. Dat er fysiologische verschillen bestaan tussen het mannen- en het vrouwenbrein is al lang bekend. De Amerikaanse neuroloog Roger Gorski toonde in 1978 al aan dat er sekseverschillen bestaan in rattenhersens. Bij mannetjes bleek een celgroep van de hypothalamus – het hersendeel dat de geslachtshormonen reguleert – significant groter te zijn dan bij vrouwtjes. De oorzaak lag in het hogere testosterongehalte van de mannetjes. Zijn onderzoek belandde echter in de doofpot, omdat het in die jaren gelijk stond aan academische zelfmoord om sekseverschillen aan iets anders toe te wijzen dan opvoeding. Dat merkte ook de Nederlandse neuroloog Dick Swaab toen hij ruim zeven jaar later bekendmaakte dat hetzelfde verschil in de menselijke hersenen te vinden is. Swaab werd erom verketterd; de journalist Marcel Roele memoreert in een column op het web hoe een portret van Swaab in 1990 nog in een tentoonstelling over oplevend fascisme in het Anne Frank Huis belandde. Maar dat kon niet verhinderen dat sindsdien nog veel meer fysieke verschillen tussen het mannen- en vrouwenbrein aan het licht zijn gekomen. Door de bestudering van het effect van hersenbloedingen op onze taalvaardigheid, weten we bijvoorbeeld dat de taalfunctie bij mannen in één hersenhelft huist, terwijl die bij vrouwen over beide hersenhelften is verdeeld.

Kennis over hoe hersenverschillen uitwerken op de mannelijke en vrouwelijke psychologie, daar ontbrak het tot voor kort nog aan. Maar vorig jaar publiceerde Simon Baron-Cohen *The essential difference*, de weer-

slag van een baanbrekende studie naar psychologische sekseverschillen. Het boek verscheen onlangs in een Nederlandse vertaling onder de titel *M/V Het verschil*. Cohen deed twintig jaar onderzoek naar psychologische sekseverschillen en werkte vijf jaar aan zijn theorie voor hij erover durfde publiceren. Hij schrijft: 'Het onderwerp lag te politiek gevoelig om het boek af te ronden in de jaren negentig. Er heerste lang een ideologie die psychologische sekseverschillen naar het rijk der fabelen verwees.'

Cohens oorspronkelijke expertise ligt op het gebied van autisme. Omdat negen van de tien patiënten met een ernstige vorm van autisme jongens zijn, begon hij te vermoeden dat autisme een seksegerelateerde afwijking is. Autisten zijn mensen met een extreem ontwikkeld gevoel voor de werking van systemen. Ze zijn vaak hoogbegaafd, maar ook zeer eenkennig en tonen een bijzondere belangstelling voor mechanica en logisch denken. Daarentegen hebben ze een extreem zwak ontwikkeld inlevingsvermogen. Ze kunnen zich slecht in anderen verplaatsen en hebben veel moeite met het herkennen van emoties in gelaatsuitdrukkingen. Hun communicatieve vaardigheden zijn beperkt tot het doen van feitelijke mededelingen. Daardoor komen ze afstandelijk en koud over. Eigenlijk zijn het net gewone mannen, maar dan in extreme mate.

Mannelijke intelligentie

De Duitse psychiater Hans Asperger (van het gelijknamige syndroom van Asperger, een ernstige vorm van autisme) formuleerde in 1944 al de theorie dat 'de autistische persoonlijkheid een extreme variant is van mannelijke intelligentie. In de autist is het mannelijk patroon tot in het extreme doorgeslagen.' Baron-Cohen werkte dat vermoeden uit door te stellen dat tegenover autisme de extreem vrouwelijke of empathische persoonlijkheid staat. Hij ontdekte dat hoewel vrouwen en mannen onderling sterk kunnen verschillen, de meeste vrouwen een empathisch of type-E brein hebben en de meeste mannen een type-S brein, dat veel geschikter is voor systeemdenken. Tot welk van deze typen het brein zich ontwikkelt, hangt af van het testosterongehalte voor en kort na onze geboorte. Hoe lager het testosterongehalte in het vruchtwater van een baby, zo bleek uit metingen, hoe hoger ze later scoren op de empathieschaal. Het is een veronderstelling die wonderlijk goed aansluit bij de bevindingen van Roger Gorski en Dick Swaab; namelijk dat de hoeveelheid testosteron rond de geboorte bepalend is voor de fysieke vorm van het mannelijk en vrouwelijk brein.

Daarmee is de cirkel rond. Baron-Cohen begint zijn boek met de volgende zin: 'Het is duidelijk dat het onderwerp van essentiële psychologische verschillen tussen de beide seksen heel gevoelig ligt. Ik zou eromheen kunnen draaien, maar ik neem aan dat u het op prijs stelt als ik de theorie die ik in dit boek naar voren breng helder en klaar breng. Dus die geef ik hier: Het vrouwelijk brein is vooral uitgerust voor empathie. Het mannelijk brein is vooral uitgerust voor het begrijpen, ontwerpen en bouwen van systemen.' We zouden daar nog aan toe kunnen voegen: geen wonder dus, dat vrouwen zo sociaal vaardig zijn en zo veel

praten over hun gevoelens. Geen wonder dat zij geen plezier beleven aan het onthouden van alle eredivisieuitslagen van de afgelopen tien jaar. Geen wonder ook dat mannen oplossingen aandragen als vrouwen hen vragen om een beetje medeleven.

Als de theorie van Baron-Cohen juist is – zelf meent hij dat voor het bewijs nog aanvullend onderzoek nodig is – kan dat op een doorbraak betekenen voor het denken over sekseverschillen. Vrouwen zullen dan nog steeds wanhopig worden van kerels die weigeren de weg te vragen omdat ze er zelf wel uitkomen, en mannen zullen nog steeds wanhopig worden van het niet aflatende gepraat over relaties en gevoelens van hun vrouw. Maar ze kunnen in ieder geval troost vinden bij de gedachte dat zijzelf nog de ander iets aan dat verschil kan veranderen. Ze zullen zichzelf misschien niet langer kwellen met de gedachte dat ze een hard lot hebben getroffen, dat het ook anders had kunnen zijn. Freuds vraag 'wass will das Weib?' kan dan mogelijk eindelijk een definitief antwoord krijgen. Ze wil een man. Geen metroman, geen autist, geen Brad Pitt. Gewoon een man.

Reageren? bart.van.oosterhout@intermediair.nl

Simon Baron-Cohen, *M/V Het verschil*. Kosmos/Z&K Uitgevers, Utrecht/Antwerpen, 2003. ISBN 9021536692

Henk Noort, *Vrouwen willen maar één ding*. Uitgeverij The House of Books, 2004. ISBN 9044310216

Allan & Barbara Pease, *Waarom mannen liegen en vrouwen altijd schoenen kopen*. Uitgeverij Het Spectrum, Utrecht, 2004.

ISBN 9027479283

John Gray, *Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus*. Uitgeverij Het Spectrum, Utrecht, 43e druk 2004. ISBN 9027467781

Ze wil een man. Geen metroman, geen autist, geen Brad Pitt. Gewoon een man

De 'ideale' man en de aspecten waarover de vrouw ontevreden is

Het profiel van de 'ideale' man

Vrouwen zijn ontevreden over:

1. seksuele loyaliteit	
2. persoonlijke hygiëne	
3. emotionele ondersteuning	3. emotionele ondersteuning
4. betrouwbaarheid	4. betrouwbaarheid
5. zorgzaamheid	
6. commitment	6. commitment
7. inlevingsvermogen	7. inlevingsvermogen
8. sociale vaardigheid	8. sociale vaardigheid
9. oprechtheid	
10. gevoel voor humor	
11. acceptatie	
12. loyaliteit in gezelschap	
13. seksuele bevrediging	
14. attentheid	14. attentheid

Uit: *Vrouwen willen maar één ding* van Henk Noort

Typen vrouwen en wat zij zoeken in hun partner

						
De Steunzoekster	De Veeleisende prinses	De Aanpaster	De Schoonheidskoningin	De Inspiratiezoekster	De Zorgeloze levensgenietster	De Statuszoekster
Type: Ally McBeal	Type: Carrie Bradshaw	Type: Leontine Dorsato	Type: Daphne Deckers	Type: Chazia Mourati	Type: Patly Brard	Type: Mabel Wisse Smit
Seksuele loyaliteit Persoonlijke hygiëne Betrouwbaarheid Emotionele ondersteuning Oprechtheid Sociale vaardigheid Zorgzaamheid Uiterlijke verzorging Loyaliteit in gezelschap Acceptatie Emotionele intelligentie Zelfkennis Ondersteuning carrière	Seksuele loyaliteit Betrouwbaarheid Emotionele ondersteuning Oprechtheid Zorgzaamheid Commitment Inlevingsvermogen Acceptatie Loyaliteit in gezelschap Kinderwens Attentheid Ondersteuning carrière Intelligentie	Seksuele loyaliteit Persoonlijke hygiëne Uiterlijke verzorging Kinderwens Mannelijkheid	Seksuele loyaliteit Zorgzaamheid Commitment Attentheid Kinderwens Lichamelijke aantrekkelijkheid Seksuele bevrediging Intelligentie Mannelijkheid Uiterlijke schoonheid Populariteit bij vrouwen	Gevoel voor humor Sociale vaardigheden Emotionele intelligentie Mensenkennis Zelfkennis Intelligentie Originaliteit Extravertheid	Gevoel voor humor Acceptatie Inlevingsvermogen Seksuele bevrediging Lichamelijke aantrekkelijkheid Uiterlijke verzorging Uitstraling Originaliteit Uiterlijke schoonheid	Intelligentie Succes Mannelijkheid Ambitie Sociaal netwerk Uiterlijke verzorging Geld Populariteit bij vrouwen Extravertheid Maatschappelijke status

Uit: *Vrouwen willen maar één ding* van Henk Noort
 Mannen vinden in bovengenoemd boek een beschrijving van deze vrouwtypen en tips voor de omgang.
 Vrouwen kunnen vanaf eind november terecht bij www.stempunt.nu om te testen welk vrouwtype zij behoren.